

a Népszínház — kivált fennállása első évtizedeiben — nem vesztette szem elől. S a magyar drámairodalomnak ez egészséges kormányozása mellett egyúttal olyan színészgenerációt is nevelt, mely — különösen a népszínház művekben — önálló és eredeti színjátszó stílust is teremtett. S a színháznak éppen ez erősen nemzeti jellege volt azután az a tényező, melynek a főváros gyors megmagyarosodásában sem kicsinylendőek az érdemei.

A magyar közönség és a magyar dráma- és színészettörténet most, a jubiláris megemlékezés hónapjaiban, csak hálával gondolhat mindazokra, akik ebben a munkában legjobb tudásuk és erejük szerint részt vettek.

Galamb Sándor.

JÚLIA BALLADÁJA.

*Ó, ha nekem is, mint egykor Júliának,
Szép haláljegyesem eleibém jőne,
Amint mendegélnék a búzamezőre,
Eleibém jőne, úgy, mint Júliának,
Ezt mondanám néki: jegyesem, jegyesem,
Vess be engem, kérlek, a földbe virágnak.*

*Bodor fehér felhőn, ha leereszkednék,
Szép gyöngén megfogna: lekaszálna engem,
Nem kellene többet búsulnom, szeretnem,
Csak lassan lehullnék, virágot se szednék,
Meg sem is kérdezném lekaszált füvektől:
Lesz-e ez a világ valamikor szebb még?*

*Arra hajolnék el, amerre a bánat,
Bánat után nyúló, lehanyatló testtel,
Rajtam a parancsolt, bús életkeresztel,
Nekiesnék egy vén árokmenti fának.
Már csak ennyit szólnék: szép haláljegyesem,
Szemem lecsukódnék, mint aki kifáradt.*

*Szép haláljegyesem, vedd a testem-lelkem,
Véremet csorgasd el puha barázdába,
Hadd szívja a mező szomjasan magába,
Hagyj a vad füvek közt holtan elmerengnem,
Hadd nyíljak ki én is jövődő tavasszal,
Szép haláljegyesem, vess virágnak engem!*

Debreczeny Lili.